

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XL.

V Ljubljani, 19. vel. serpana 1887.

List 33.

Poročilo bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkev v Ljubljanski škofiji za leto 1886/87.

Vedno češčenje presv. Rešnj. Telesa vojskovavno cerkev na zemlji nekako podobno dela zmagovavni cerkvi v nebesih, katere naj više opravilo je, da neprenehoma slavo poje Jagnjetu, ki je bilo zaklano (skrivn. razod. 5, 12) in v čegar kervi je bila očiščena. Presrečni bi bili, ko bi vsaki izmed nas v tem mogel podoben biti zveličanim nebeščanom in neprenehoma peti hvalo božjemu Jagnjetu. Pa žali, da ovirajo nas opravila sedanjega življenja, in trudapolno delo, ki je naloženo vesoljnemu človeštvu zavoljo greha. Kar pa posameznemu ni mogoče, to se da vernikom doseči z združenimi močmi. V ta namen so se namreč po raznih škofijah vstanovile bratovščine vednega češčenja presv. Rešnj. Telesa, kakor je tudi naša bratovščina, da bi se njeni udje v določenih urah po dnevi in po noči verstili v češčenji in molitvenim preslavljanji naj svetjšega Zakramenta, in bi to češčenje kakor v nebesih tako tudi na zemlji nikoli ne prenehalo. Tako tedaj veže in zedinja serca bratovskih udov v vednem češčenji presv. Rešnjega Telesa zlata veriga žive vere, goreče ljubezni in prave pobožnosti. In tako se doseže, da neugasljivi plameni vernega počesčevanja vedno obdajajo najsvetejši Zakrament v tabernakeljnih naših altarjev, in se k njemu vedno vzdiguje sladka vonjava neprenehljivih in zveličavnih molitev in premišljevanj.

Zato nam je v veliko veselje in tolažbo to, da se po prizadevanji skerbni dušnih pastirjev

od leta do leta množi število bratovskih udov. Do sedaj je že 42029 v našo bratovščino zapisanih, in samo od lanskega leta ji je 1623 novih udov pristopilo.

Bratovščina naša k vrednemu počesčevanju presv. Rešnjega Telesa pripomore tudi s tem, da potrebnim cerkvam, v katerih se taisto hrani, tudi oskerbljuje dostojnih bogoslužbenih oblačil. V ta namen so bratovski udje v preteklem letu s hvalevredno vnemo darovali veliko svoto 5569 gld. 24 kr., in bratovščina je s pomočjo te miloščine napravila 16 pluvijalov (15 belih, 1 vijoličen), 50 mašnih plaščev z vsem, kar gre zraven (15 belih, 13 rudečih, 12 vijoličnih, 7 črnih, 3 zelene), 30 blazinic za mašne bukve (26 belo rudečih in 4 vijolično-zelenih), 20 velumov (ogri-njal pri blagoslovu z Najsvetejšim), 20 obhajilnih burz s plaščiki, 12 obhajilnih in 9 pridigarških stol, dve banderci pred izpostavljeno Najsvetejše, 100 korporalov, 100 pal, 200 rutic za lavabo, 400 purifikatorjev, 50 mašnih srajc, 50 prepasov, 150 humeralov, 50 koretljev.

Razun teh cerkvenih paramentov, katerih očitna razstava v navadnih sobanah uršulinskega samostana je bila 5., 6. in 7. tega meseca, napravila je bratovščina tudi 50 prelepih plaščekov za ciborije, s pravim zlatom vtkanih, in z zlatimi čipkami obrobljenih, kateri so pa namenjeni za vaticansko razstavo v Rimu, da se podarijo sv. Očetu Leonu XIII o priliki njegove zlate maše.

Obdarovanih je pa bilo letos 135 farnih in kuratnih cerkev naše škofije. Dobila je namreč:

1. Šent-Jakobska cerkev v Ljubljani: 1 velum.
2. Ternovska cerkev v Ljubljani: 1 velum.
3. Špitalska cerkev v Ljubljani: 1 velum.

4. Cerkev na ljubljanskem gradu: 1 obhajilno burzo in štolo, 2 mašni srajci, 6 humeralov, 2 prepasa.

5. Kapela v Marijanišči: 1 zelen mašni plašč.

6. Kapela v dekliški sirotišnici: 1 bel pluvijal.

7. Kapela v ljubljanski hiralnici: 1 velum in 1 štolo za litanije.

8. Farna cerkev na Igu: 1 vijoličen mašni plašč.

9. Polje: 1 črn mašni plašč.

10. Dóbrova: 3 koretlje.

11. Brezovec: 1 bel pluvijal.

12. Sostro: 1 bel mašni plašč.

13. Preska: 1 velum in 1 štolo za litanije.

14. Černuče: 1 črn mašni plašč.

15. Šent-Jakob pri Savi: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.

16. Rudnik: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.

17. Želimlje: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.

18. Stara loka: 1 rudečo pridigarsko štolo.

19. Poljane: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.

20. Trata: 1 vijoličen mašni plašč.

21. Železnike: 3 koretlje.

22. Sorica: 1 velum.

23. Leskovica: 1 bel pluvijal.

24. Reteče: 1 velum.

25. Žabnica: 3 mašne srajce, 9 humeralov, 3 prepase.

26. Dražgoše: 3 koretlje.

27. Šent-Lenart: 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 purifikatorjev.

28. Bukovšica: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.

29. Lučine: 3 mašne srajce, 9 humeralov, 3 prepase.

30. Cerklje: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.

31. Zalog pri Cerkljah: 1 rudeč mašni plašč.

32. Teržič: 1 bel pluvijal.

33. Križe pri Teržiču: 1 bel pluvijal.

34. Podbrezje: 3 mašne srajce, 9 humeralov, 3 prepase.

35. Terstenik: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.

36. Zapoge: 1 bel mašni plašč.

37. Kokra: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.

38. Begnje: 1 rudeč mašni plašč.

39. Kropa: 1 rudeč mašni plašč.

40. Ljubno: 3 koretlje.

41. Fužine: 1 črn mašni plašč.

42. Komenda: 2 obhajilni burzi in 2 štoli, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 purifikatorjev.

43. Goričica: 1 bel pluvijal.

44. Vodice: 3 koretlje, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 34 purifikatorjev.

45. Dob: 1 bel mašni plašč.

46. Berdo: 1 belo pridigarsko štolo.

47. Motnik: 1 velum, 3 koretlje.

48. Špitalič: 1 rudeč mašni plašč.

49. Homec: 1 velum in 1 štolo za litanije.

50. Rova: 1 bel mašni plašč.

51. Sela pri Kamniku: 1 bel mašni plašč.

52. Radomlje: 3 mašne srajce, 9 humeralov, 3 prepase, 4 korporale, 4 pale, 8 rutic za lavabo, 16 purifikatorjev.

53. Spodnji Tuhinj: 3 koretlje.

54. Tunjce: 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 24 purifikatorjev.

55. Moravče: 1 vijoličen mašni plašč.

56. Zagorje ob Savi: 1 rudeč mašni plašč.

57. Čemšenik: 1 bel mašni plašč.

(Konec prih.)

Jožef Lekso, Kitajski novinec.

(Acta Ord. Min. 1887.)

Jožef Lekso (Lexo), po domače imenovan Su-Kóán (sladki učenik), je bil sin poganskih staršev. Lotil se je bil precej od otročjih lét naukov in je v kratkem tako napredoval, da je z bistrim umom in spominom prekosil tudi znamenite učeničke svoje okrajine. Umerje pa mu oče, ki je bil tudi sam eden tistih učenjakov, in bil je Lekso primoran študiranjú slovo dati in poprijeti se svojih družinskih opravil, če tudi nerad. Rad pa se je zmeraj in prav pogosto pridruževal kristjanom, zlasti misijonarjem; velikrat namreč je koga privabil v svojo hišo, da jih je za eno ali drugo kerščansko versko resnico opraševal.

In res je po Božji milosti l. 1863 sprejel katoliško vero.

Ko je bil pa obnovljen s kerstno vodo, je bilo vse njegovo prizadevanje obrnjeno na to, da je pridobival duše za zveličanje. Ravno zato je poiskal vsako lepo priliko, da je pogane opominjal in jim svetoval, da naj zapusté poganstvo in začno pravega Boga moliti; zraven tega je z molitvami in s postom Boga živo prosil za njih spreobrnjenje. In res so se mnoge ter cele poganske družine tiste okrajine vsled tega dale zapisati v versto sprebernjencev in pristopile se po njegovem prizadevanji h katoliški veri.

Posebno goreč je bil za zveličanje svojih domačih, kar je pripomoglo, da je pridobil Kristusu svojo lastno mater, in potem tudi vse svoje brate, razun enega samega, kateri je z vso terdovratnostjo ostal nejevérnik; pobrala ga je pa zgodnja smert, in precej za njim so tudi, kakor po božjem maščevanju, vsi iz njegove rodovine šli pod zémlo.

Svoje premoženje je obilno delil med ubožne; nikoli ni od njega šel nobeden neobdarovan. Ljudje so le rekli potrebnim: „Pojdite k Jožefu.“

Ne dá se pa dopovedati, s koliko miloserčnostjo je sprejemal vérnike, ki so tudi od daljnih krajev hodili v cerkvice njegovega kraja, da so bili pri božji službi in so vérske dolžnosti spolnovali. Zares vsim so bile odperte duri njegovi hiše; vsim je njegova preradodarna roka delila jedí in pijače in kar jim je bilo treba.

Kolikor bolj radodaren pa je bil do družih, toliko bolj terd bil je sam do sebe. Zadovoljen je bil namreč s pičlim živežem, z vsednjo in ponošeno obleko. Svoje počutke je imel v strahu, in sploh so ljudje rekli, da Jožef Lekso se ne bo imel za kaj odgovarjati pred Bogom pri sodbi zastran zúernosti v jedi in varstva počutkov.

Na svoje stroške je verh tega nakupil njiv misijonarjem k živežu, pa hišo duhovnom za stanovanje in vérnikom za molitvenico.

Poslednjič je bil bogat z zasluženjem in zrel za nebesa. Čutil je, da se mu bliža poslednji dan. V veži svoje hiše je zapisal kratko spomenico, da bi se bolj pogosto spominjal na bližnjo smert. Ko pa ga je na-

padla poslednja bolezen, se je spravil v misijonarjevo hišo, da bi ondi imel tolažilo naše svete vere. Kadar je z veliko gorečnostjo in s ponižnim srcem že prejel ss. zakramente, se ni hotel več verniti v svoje lastno stanovanje, da bi s skerbmi in žalovanjem svoje družine ne bil odvrčan od naj potrebnjšega opravila svojega zveličanja. Hotel je torej, da ostane do smerti v misijonarjevi hiši. V sam dan svojega ločenja se je zopet spovedal in bil je poživiljen s sveto Popotnico.

V poslednjih trenutkih mu je besedo zaperlo, bil je pa vedno pri zavednosti in je z znamenji zahteval papirja in pero, in zapisal je okrog stoječim z derhtajočo rokó te-le opomine:

„Preljubi sinovi! Ako ste bili vedno moji volji podložni, zahtevam toliko bolj to v poslednjih trenutkih, v katerih se nahajam; zakaj umirajočega glas je svet, ne smé se zaničevati. Hočem tedaj, bodite stanoviti v sprejeti resnici: bežite pred družino spačenih poganov: bodite pokorni zapovedim svete matere Cerkve; in ljubite se sami med seboj: da v svetosveti veri Kristusovi in v ljubezni Bogu služite, ter bodete vredni varno priti v nebeško veselje, katero sebi in vam narbolj želím.“ Kadar je to spisal in izročil, je podobo križanega Jezusa objél in z vso gorečnostjo poljubil, ter svete smerti umrl v 62. letu svojega življenja. (To je pisal é. o. Didaci Lera, misijonar v jutrovem Hou-pé, prečast. frančiškanskemu velikemu predniku vsega reda, P. Bernardinu Portu-Romatinskemu.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Na Homcu *) pri Kamniku umrl je 14. avgusta t. l. Jakob Zarnik (oče dveh učiteljev, Martina in Ivana Zarnika.) O njem smé se reči: „Blagor jim, ki v Gospodu zaspijo, zakaj njih dela gredó za njimi!“ Rodil se je pokojni l. 1806 na Homcu. Bil je že, kakor mladeneč pobožen. Nikdar ni bilo slišati nespametne besede iz njegovih ust. Naj večje veselje bilo mu je, ob nedeljah in praznikih brati svete bukve. Ranjki bil je poseben častilec Device Marije in je tudi svoje otroke prav po kerščansko izrejal. Vsaki dan molil je sv. rožni venec. Marija pa svojih častilcev nikdar ne zapusti. Skerbna jim je Mati v življenju in posebno pa še ob smertni uri. Ranjki je že leto poprej pravil: „k velikemu Šmarnu bom umrl.“ Res je zatisnil svoje trudne oči v predpraznik vnebovzvetja Marije Device. Za to njegovo napoved smerti govori več prič, ki so to slišale. „Kakoršno življenje, taka smert.“ to obistinilo se je do dobrega pri ranjcem očetu Jakobu. Brez smertnega boja zapustil je revno solzno dolino in ležal je, kakor nespremenjen v praznik vnebovzvetja Marijinega na mertvaškem odru.

„Ni sreče vidilo okó,
Ni čulo je nikdar uhó,
Ni radosti sercé čutilo,
Ki zdaj ti jo delj nebó,
Ki v roke bo ti jo delilo.
Oj srečna, srečna duša ti,
In s tabo vsak, ki v Bogu spí.“

V Velikih Pecah v Št. Viški fari na Dolenjskem je 9. t. m. strašen ogenj hipoma upepelil 13 hiš — in zraven še 34 družih poslopji, požgal je vso živinsko klajo, pridelke po shrambah in po kozelcih in vso obleko. Nič niso mogli rešiti, ker je ogenj silo naglo dalje segal. Zgorelo je tudi več živine, 10 prešičev. Celo en

otrok je v ognju storil konec. Zarad pomanjkanja vode so prihitele tudi straže zastonj na pomoč. Le podružnica M. B. in 2 hiši ste ostali. Pogorelci živo prosijo pomoči.

Z Dolenjskega. (Tretji red sv. Frančiška.) Povedala si, cenjena „Danica“, že nekterekrati, kako lepo se vsaja drevo tretjega reda sv. Frančiška prav po skrajnih krajih Gorenjskega. Vse to je lepo, veselo, še bolj pa koristno — za duše človeške.

Na Dolenjskem to zlahtno drevo že prav krepko raste in ima že več prav čverstih verhov — recimo: podružnic.

Odkar so bili sv. Oče razposlali po svetu imenitno okrožnico o tretjem redu, poprijeli so se po nektarih farah brez odloga tega imenitnega pomočka za zbljševanje duhovnega življenja.

Naj vam naštejem vsaj meni znane fare na Dolenjskem, kjer so ustanovili tretji red Frančiška. So pa: Št. Rupert, Trebelno, Šmarjeta, Boštanj, Št. Janž, Sv. Trojica, Žuženberk, Bela cerkev, Škocijan pri Dobravi, Dole, Sela pri Šumbregu, Osilnica.

Nektere teh podružnic imajo že po 400, 500, celo do 600 udov. Povsod se hvalijo, da donaša tretji red obilno dušnega sadú; duhovnom, faram pa je v veliko spodbudo.

Središče teh podružnic tretjega reda pa je frančiškanski samostan v Novem mestu. Zato pa hodijo tudi sedanji ondašnji velezaslužni gosp. gvardijan, preč. P. Hugolin Sattner, obiskavat zdaj eno, zdaj drugo teh podružnic, včasih celo peš. Povsod neutrudljivo spovedujejo, goreče pridigajo ob 10ih in popoldan, zdaj to, zdaj ono o tretjem redu; povsod priporočajo njegovo obilno korist, neudom vstop, udom pa stanovitnost in zgledno življenje. — In kjer duhovni oznanijo to obiskovanje ljudem očitno že eno nedeljo ali še več popred: privrè ljudstva od blizo in od daleč — iz ptujih fará cele množice. Razumno je sedaj, da se vest o tretjem redu in duh njegov razširja vedno bolj in bolj in da taka obiskovanja rodé obilno sadú.

Za vse te milosti hvala Bogu in svetemu Frančišku Seraf., preč. P. gvardijanu pa za res velikanski in požertvovalni trud!

Za duhovno prerorenje fare pa nič boljšega ni, kakor napraviti temeljito sv. misijon, potem pa vpeljati tretji red sv. Frančiška.

Sv. misijon poravná doline in napake posebno za preteklost, tretji red sv. Frančiška pa dela za stanovitno prihodnost.

Poskusite, in prepričali se bote tega — sami

Hraše, v Hrenoviški fari, 8. avgusta. Zveličavna slovesnost obhajala se je včerajšnji dan v naši podružni cerkvi sv. Ane. Blagoslavljal se je namreč novi, ali prav za prav obnovljeni križev pot. Ginljivo je bilo viditi, ko se je sprevod s tablami križevega pota pomikal iz hiše g. Petra Krajgher-ja proti cerkvi med slovesnim donenjem zvonov in pokanjem iz možnarjev. Cerkev je bila znotraj vsa ozališana in od zunaj so jo obdajali kraeni mlaji in razne zastave.

Ko so preč. pater gvardijan Placid Fabjani zveršili blagoslavljevanje, so se podali na prižnico in so nam prav podučljivo razkladali zgodovino in korist sv. križevega pota. Beseda pridigarjeva je vsem poslušalcem segla do serca in mislim, da je večinoma padala vsaj na pripravljena, če ne še ravno na rodovitna tla, in bo gotovo nekaj sadú rodila. Zlasti hočemo prav pridno križev pot moliti in v spominu na Kristusovo terpljenje se toliko skerbnejše greha varovati. Po dokončanem

govoru so imeli slovesno sv. mašo z azistenco naš proč. gosp. župnik Al. Puc.

Hrenovških pevcev mešani zbor pod vodstvom svojega pevodja č. g. kaplana Mih. Arko-ta je opravljal petje. Po sv. maši sledila je zahvalna pesem. Vse lepo in ginljivo opravilo terpelo je do $\frac{1}{2}$ 1. Križev pot je jako lep. Bil je pred v farni Postonjski cerkvi, letos pa ga je naše cerkveno predstojništvo kupilo za našo precej veliko cerkev. Zares lep je in čast bi delal vsaki farni cerkvi. Popoldne ob 5 se je enaka slovesnost obhajala v Stranah. Zares hvalo smo dolžni in jo izrekamo prečast. o. gvardijanu, našim domačim čč. gg. duhovnom, fantom, ki so nosili križev pot, dekletam, ki so skerbele, da je bila cerkev lepo s cveticami ovenčana, pevskemu zboru in vsim, ki so se potrudili včeraj v Hraše. — Sušo imamo tukaj veliko, letina bode revna, če se nas Bog kmalu ne usmili in nam ne pošlje dežja. Danes je bila procesija, jutri in še pojutrajšnjim bode zopet, v nameu, da bi nam Bog poslal potrebnega dežja. Z Bogom. S. D. v imenu Hrašanov.

Iz Tersta, 1. avgusta. (*Izložba preproge, razstava cerkvenih oprav*). Te dni smo občudovali v veliki dvorani nove Lojdove palače v Terstu krasno preprogo (tapetarazzo), katero so izdelale teržaške gospé in gospodičine, da jo pošljejo v dar sv. Očetu papežu za njih zlato mašo. S tem delom smejo katoliški teržačani ponosni biti. Pravijo, da je ta umetni izdelek zahteval okolo 7000 gl. stroškov. Zato ni bil vsem krogom po godu. Pri tem pomisleku vsiluje se nam za uteho častitim gospém evangelijski znani dogodek: Nekteri so se hudovali, rekoč: Čemu ta potrata? Jezus pa reče: pustite jo, kaj ste ji nadležni? Dobro delo je storila. (Mark. 14, 4. 6.) Ta preproga ima še po izložbi v Rimu vedno pričevati o navdušenem spoštovanji teržaških gospej do njih svetosti sv. Očeta papeža.

Kakšna pa je ta dragocena preproga? Preden jo natančneje opišemo, bodi nam dovoljeno nekoliko nazaj pogledati v zgodovino naše stolne cerkve sv. Justa. Ni je zgradbe v celem Terstu, niti v celi teržaški škofiji častitljive in bolj starinske kot je cerkev sv. Justa. Predlansko leto se je slovesno obhajala petstoletnica odkar ste bili druženi dvé vstrične cerkvi Matere Božje in sv. Justa in Sergija v eno samo stolno cerkev sv. Justa. Zató se zdi sè svojimi peterimi ladijami nekako nepravilna in bolj široka kakor dolga. Najznamenitejši oddelek je oni pred katerim stoji starinski sicer a mnogo pozneje zidani zvonik sv. Justa, in v kterega derže vrata na levi strani glavnega srednjega vhoda. To je prvotna bazilika Matere Božje, ki je vzrastla za časa cesarja Theodizija (379—395) na razvalinah poganskega templja kake boginje. Beržkone je tu za časa premembe častila se egiptovska malikinja Izida, kakor to sodimo po rimskem kamnu, najdenem v zidu zadi za altarjem: „Isidi sacrum.“ Tu je zdaj altar, kjer se v tabernakeljnu hrani Najsvetejše, in za altarjem je vbočen prostor — absida — ki se zgoraj končuje v kupulo, ves naslikan z mozaikom. t. j. s podobami umetno zloženimi iz samih malih raznobarvenih kamničkov in steklenih koščekov. V zgornjem prostorju na sredi je veličastna podoba Kraljice nebeške, skoraj štiri metre ($12\frac{1}{2}$ stopinj) visoka. Kakor v jutranji zariji sedí Marija na bagreni (purpurni) blazini in okrašeni pisani preprogi, deržeča pred seboj nebeško Dete, ki desnico dviguje k blagoslovu in v levici derži knjigo. Na jedni (desni) strani tu je sv. Mihael arhangelj, na drugi pa sv. nadangelj Gabriel; visoka sta oba enako — po $7\frac{3}{4}$ stopinj (skoraj poltretji meter). V sredi pod Božjo porodnico in pod angelji in ornamentalnim kinčem je na črni potezi zlati napis: „Digna coeli Regina... te praestolantis miserere coetus ro-

gantis.“ — (Vzvišena nebes Kraljica... bodi vsem pro-sečim te usmiljena pomočnica.)

Spodnja polovica abside, polkrožni cilindrični obok $7\frac{1}{2}$ stopinj visok in $35\frac{3}{4}$ dolg, je zaradi tega znamenita, ker so na njej naslikani dvanajsteri aposteljni. In to sliko so teržaške gospé posnele popolnoma po isti velikosti in na omenjeno preprogo vvezle. V sredi ravno pod podobo Matere Božje je naslikano palmovo drevo, in na desno in levo po versti v enaki velikosti po šest aposteljnov.

Palmovo drevo se v sv. pismu velikokrat imenuje in ima svoj globoki pomen. Že starodavnim Egipčanom je bilo to drevo podoba vedno ponavljajočega se življenja; kajti „beni“ je v njih jeziku pomenjalo isto kar v gerškem *qoinz* (foiniks = foeniks) palmovo drevo, pa tudi ono čudovito ptico „feniks“, ki je po njih mnenju sama se zažigala in iz pepela, kakor da od smerti vstane, zopet pomlajena se oživljala. V kerščanskem zmislu pomenja torej palma Kristusa, ki je rekel: „Jaz sem vstajenje in življenje.“ (Jan. 11, 25.) In ker iz palme vsak mesec eua nova veja izcimi, toraj v letu njih dvanajst, je v egiptovskih hieroglifih palma pomenjala leto in palmova veja mesec, zató beseda „rempe“ pomenja palmo in leto. Palma — drevo življenja — je kaj primérno naslikana za altarjem, kjer se hrani Kruh večnega življenja: živi Kruh angeljski. „In pokazal mi je (angelj) čisto reko vode življenja, svetlo, kakor kristal, izhajajo iz prestola božjega in Jagujetovega. Sredi ulic njegovih in na stranéh reke je drevo življenja, ki daja dvanajst sadov, vsak mesec rodeč svoj sad; in pérje drevesno je v ozdravljenje narodov.“ (Razod. 22, 1. 2.) —

Palma pomenja tudi Marijo Devico, kakor sv. Cerkev obrača na njo besede sv. pisma: „Palmi si podobna“ (Vis. pes. 7. 7.) in: „Kakor palma v Kadesu sem povikšana.“ (Eccli. 24, 18.) Ako tudi silni viharji nad njo prihrumé, palma se ne da izrovati z lepa, temuč ponosno se zopet dvigne. Pod silno težo onih s križa donečih besedi se tudi Marija ni zgrudila, temveč „pod križem je stala in milo jokala.“ Palma nobenkrat ne zgubi zalega košatega pérja, in Mati Božja je vsigdar milosti polna. Deblo palmovega drevesa je spodaj tanko in hrapavo, a više proti verhu razvija vso svojo lepoto. Tako je Marija gledé svetnega, pozemeljskega bila nezatna, uboga, sploh terdo je živila; a gledé na nje nebeške darove je lepša in plemenitejša mimo vseh drugih Adamovih in Evinih otrok. Kraljevega rodú je. Vse njene čednosti in prednosti so izverstne. Sleharna nje beseda pričuje njeno modrost. Kakor imajo posamni listi palmovi većinoma podobo meča, tako so posamne besede najsvetejše Device ostro orožje proti glavnim grehom. Kadar je rekla: „Kako se bo to zgodilo,“ je obsodila našo vnémarnost; ko je dostavila: „Ker ne poznam moža,“ je poterla našo pohotnost; izgovarjajoč: „Glej, dekla sem Gospodova,“ maha po naši prevzetnosti; z besedami: „Zgodi se mi po tvoji volji,“ biča našo termoglavost in nepokorščino. Ko je rekla svojemu Sinu: „Kaj si nama tako storil?“ premaguje jezo s pohlevno in krotko besedo; ko je zdihovala: „Tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala,“ šiba našo slavohepnost in nečimurne veselice posvetne. Ko je na ženitnini v Kani Galileji rekla: „Vina nimajo,“ je s svojo ljubeznjivostjo in pomilovanjem udarila našo zavidnost in brezserčnost. Ko je zaklicala: „Moja duša poveljuje Gospoda,“ kaznuje našo nehvaležnost. (P. M. Faber.) — Kakor palma sladak sad rodí, pa samó visoko na verhu, da ga z rokami ne more doseči, kdor ne spleza na visočino, tako je Marija, mati Gospodova, rodila blaženi presladki sad. Kristusa, ki visoko na križu visí. Na lestvah dobrih déel ali po klinih sv. zakramentov in

spolnovanji njegovih zapovedi se povzdignemo, da dosežemo ta žlahtni sad. — Ker je toraj sv. Božja Porodnica resnično v mnogem oziru podobna drevesni kraljici palmi, zato ji je po sporočilu nekega cerkvenega pisatelja o njeni smerti angelj kakor slavni zmagovavki izročil palmovo vejo.

Palma raste v južnih toplih (tropskih) pokrajinah v Afriki, Aziji, Ameriki in samo v najskrajnijih delih na jugu Evrope. Arabi imajo lažljivo misel, da njih dateljnova palma, od ktere se v nekih krajih celo leto preživé, raste samo tam, kamor se je razširila mohamedanska vera.

Se vé, to je prazna vera. Veliko bolj smemo mi katoličani terditi, da le tam je prava vera Kristusova, kjer se po svetu časti Marija. Isto tako je po arabskem sporočilu Mohamed dal zapoved svojim vercem: „Spoštujte dateljnovno palmo, kajti ona vam je mati!“ Se vé, pravi potovalec angleški Palgrave (Reise in Arabien I. 46.), da je Mohamed svoje preroško zakonodajstvo prekoračil, ko je četrto zapoved Božjo tudi na dateljnovko palmo razširil. Res, da je ta palma, ki raste v suhih peščenih tropskih pokrajinah, zlasti v Arabiji jako važna, in je večkrat sladek nje sad na dolgočasnih potovanjih po puščavi jedilna hrana za ljudi (Beduinom) in živali. A ker je presladka, se je človek naveliča, in kdor vedno le suhe sladke dateljne zavživa, si naposled želodec pokvari. O Mariji pa veljajo besede: „Spoštuj svojo mater, da boš dolgo živel in da ti bo dobro na zemlji,“ in se ne smemo naveličati na potovanji skoz puščavo zemeljsko v obljubljeni večni deželi jo na pomoč klicati: o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V drugih krajih je tako imenovana sago-palma neprecenljive vrednosti, kakor na malajških in avstralskih otokih, kjer se celo leto živé z moko dobljeno iz debla razkosanega. Na moluških otokih (Molukken) si napravljajo bajte iz kosov skorje one palme, ter jih z velikim nje listjem *) pokrivajo. Tako jim daje palma hrano in stanovanje. Jako znamenita je koko-palma. Ta je ena najlepših, najvišjih in najkoristnejših palm. Na velikem otoku Cejlonu je, pravijo, gozd od 10 milijonov kokopalnovih drevés. in stari pregovor ondi pravi, „da so ljudje iznašli to drevó koristno za 99 potreb in eno gotovo še dobó, da jih bo sto.“ (Mohnike: Blicke auf das Pflanzen- u. Thierleben auf den malayschen Inseln). Tako so tudi slavitelji Marije D. v nji iznašli že veliko število lepih lastnosti, in najlepšo bomo našli, ako v nebesa v nje društvo pridemo. Debele bukve so napisali naravoslovci o palmah, kterih štejejo 475 raznih verst; a tudi o slavi Marijini so že debele bukve in stotina bukev napisanih, in se dalje pišejo in bodo pisane. Da navedem le krasno delo kanonika francoskega Iv. Jak. Bourasse-a, ki je pred dvajset leti izdal knjigo: „Summa aurea de laudibus B. M. V.“ (Zlati zbornik o slavi B. D. M.) v 13 bukvah, ki se prodajajo za 72 gld. (Linzer Quartalschrift 1886. p. 530.) Ako ni moč s podrobnim raziskovanjem in premišljanjem razklati sago-palme, ali visoko splezati na kokopalmo, saj hrano priprostega ljudstva na jugu sladke dateljne dobimo od palme Marije s pobožno molitvijo sv. Roženvenca.

(Dalje nasl.)

CASUS CONSCIENTIAE. DE SPIRITISMO.

Titius sacerdos cum in Angliam venerit a quodam audit, familiare cum defunctorum spiritibus commercium

*) Listje je suho perje. V spomladi in poleti zeleni perje na drevju, v jeseni odpada listje, ter se napravljajo za steljo po zimi.

inire quemque pro lubitu posse. Itemque asserit, se plures viros et mulieres agnoscere medium nuncupatas, quae quibuscumque propositis quaestionibus exactissima responsa praebent: quare eum ad experiendum invitat. Titius rei veritatem probandi cupidus ad aedes sibi designatas accurrit: non sine aliquo conscientiae remorsu, quo tamen se liberat secum animo statuens nihil acturum esse, quod divinae legi contrarium sit; et eo fine tantum id velle, ut in fraude versari huiusmodi pythones demonstraret. Accedit igitur ad medium et significat se in primis cupere parentibus suis defunctis colloqui. Tunc quaestiones varias medio proponit, et ex responsis quae dantur, minime dubitare potest, se vere cum defunctis carissimis sermonem habere. Isti enim plura referunt aliis prorsus ignota: imo ipso eorum stylo responsa eduntur. Interrogati autem defuncti specialiter de statu suo, esse beatos respondent, et postea filium ad virtutem colendam adhortantur, maxime vero ad beneficentiam erga pauperes, siquidem haec, inquit, perfecta religio est. Haec audiens miratus est Titius, et cum non posset dengare facta quaerit de ratione qua haec tam mira perficiantur. Naturaliter, reponit dux ejus; et in promptu habeo argumenta, quae si tu admittes catholicam fidem et ipse profitebor. Titium propterea ad disceptationem hac super re ineundam, et ad novas experientias invitat. Hic valde dubitans utrum haec omnia sibi agere fas sit, Romam statim sibi redeundum esse respondet: alter autem per epistolas hanc doctrinam posse pertractari proponit. Annuit Titius; verum cum Romae esset virum theologum convenit a quo quaerit:

I. An avocatio spirituum defunctorum ullo modo cum doctrina catholica conciliari possit.

II. An quis huiusmodi consultationibus adesse possit vel mere passive se habendo, vel excludendo ab mente sua omnem diabolicam interventionem, vel ad daemoneis confusionem scilicet ad ipsius interventum ignaris probandum.

III. Quid sibi agendum.

SOLUTIO.

Ad I. Minime sane. Certum est enim nihil a Deo in Scripturis apertius damnari quam hanc curiositatem, quae homines in terris degentes ad mortuos consulendos movet. „Nec inveniatur in te qui hariolos scitatur, et observet somnia atque auguria. Non sit incantator qui pythones consulat, nec divinos, aut quarat a mortuis veritatem. Omnia haec abominabitur Dominus.“ (Deut. 18, 20.) Et revera non nisi Deo promittente animae, quae in altera vita manent interrogantibus inter vivos respondere possent. Verum blasphemum est supponere divinam maiestatem vanae hominum curiositati adeo facile connivere, et eorum insulae voluntati serviliter obtemperare. Putasne, optime ait Gores, Deum summum et sapientissimum arcana ordinis supernaturalis, et occultissima secreta aeternitatis suae, quibuslibet obviis homuncionibus, vel mulierculis, ad nutum eorum manifestare, vel permittere, ut indiscriminatim prodantur, cum ipsis Sanctis amicis suis paucissima revelaverit?

Unum Samuelem a Saule per pythoissam suscitari permisit, si tamen qui loquebatur ipse Samuel fuerit, sed ad puniendum Saulem, facta eidem a Samuele exprobratione, quare eum inquietasset ut suscitaretur. Quod autem non animae defunctorum sed potius daemones sint, qui in huiusmodi superstitionibus propositis interrogationibus respondet ex natura revelationum, quae in iis consultationibus manifestantur liquido apparet: multa enim reperiuntur falsa, impia, ridicula, quae mendacis spiritus seu daemoneis praesentiam arguunt. Et revera ea quae talia sunt, impia praesertim, utpot

dogmatibus Fidei catholicae opposita a spiritu bono repeti nequeunt. Iam vero haec passim a spiritibus edocentur: scilicet poenas inferni non esse aeternas, veram religionem non consistere, nisi quadam religione naturali, quae generali et vago nomine virtutis et beneficentiae appellatur, ita ut tota ferme religio revelata destrui et penitus evelli necesse sit. Pessimum igitur hoc superstitionis genus a Theologis proclamatum est, ab ipsa idololatria non multum dissimile. Et proinde merito ab Ecclesia damnatum ut ex S. Officii decreto in solutione antecedentis casus relato.

Ad II. Negative in omnibus casibus. Etenim praedicta consultatio spirituum est impia, utpote mandatis Dei, et ipsi religioni ab ipso revelatae opposita, atque superstitione plena. Ergo non licet huiusmodi consultationi connivere, plaudere, et cooperari. Atqui assistentia etiam passiva ex cupidine vanae curiositatis satiandae est conniventia, plausus, et indirecta cooperatio ad rem in se malam; ergo illa assistentia est graviter illicita. Ita Gury.

Neque excusat in mente excludere omnem diabolicam interventionem, quia cum res sit mala, corrigi nequit per intentionem qua malum excluderetur. Neque tandem excusat animus experiendi rem, ut alii admonentur: nam si agnoscitur et admittitur daemonis ope haec fieri, quae experientiae necessitas? Uno tantum in casu perspicacem, et prudentem virum interesse posse puto, si is suo animo reputat omnia in ioco consistere ut praestigiatoris artem detegat ad deceptionem simplicium impediendam.

Sed nemo facile ita esse sibi suadeat attentis verbis quibus huiusmodi praestigiatorez alios invitant: cum serio declarent se per **MEDIUM** verum habere cum defunctis commercium, et attentis effectibus, qui saepe habentur, quique nonnisi diabolico interventui adscribi possunt.

Ad III. Titio, quidquid sit de peccato quod supra dictis consultationibus adsistendo admittere potuit, juxta dictamen conscientiae, quod sibi efformavit, permitti potest ut epistolare commercium cum suo amico ineat, ut falsa principia quibus ille innititur agnoscat, eumque confutet et corrigat. Quaecumque enim theoretica pertractatio recto fine, et bona fide, suscepta a viro ad idoneo licite haberi potest.

(Ephemer. Parochorum.)

Pogrebnice.

I. Pogrebница mladenča.

Dišeče rožice cvetijo,
V nebo vzdigujejo obraz;
Miloto svojo pa zgubijo,
Ko jih popali hudi mrz.

Tak rana smert je pokosila
Cvetečo mlado rožico;
To božja roka je storila,
Mladenča vzela je v nebó.

Nebeški Oča, si mladenča
Obranil zapeljivosti,
Naj tam ga zlata krona venča
Med tvojimi služabniki.

Usmiljen Jezus, ti dodeli
Nedolžni duši večni raj;
Pa tudi milostno pripelji
V kraljestvo svoje nas kedaj. S. G.

II. Pogrebница mladenča ali deklice.

O mladenči, in dekleta!
Vsa lepota tega sveta
Se ko pena razkadi;
Kakor rože omedlijo,
Tak vam leta odletijo
Nikdar več nazaj jih ni.

Kar na svet se je rodilo,
Bo v pepel se spremenilo,
Nas že čaka grob odpert.
Mlade, stare in ubožne,
Grešnike in pa pobožne
Pokosi nemila smert.

Ne obupamo kristjani,
Ko odpre se grob prerani,
Kadar vsejejo telo.
Neumerjoča naša duša
Smerti pa nikdar ne skuša;
K Bogu vzdigne se v nebo.

Tudi naše mertvo telo
Vstalo bo nekdanj veselo
Na mogočni božji glas.
Da vsi nekdanj bomo vstali
Bogu večno čast dajali:
Vera zagotovi nas!

S. G.

III. Pogrebница „splošna.“

Alj kdo na celem sveti
Zamore razumeti,
Kaj zadnji dan se bo zgodilo,
Ko telo bo se sprebudilo;
Ah bridek je ločitvo čas,
Pa vera potolaži nas:
V nebesih bomo
Jezusa častili.

Alj kdo na celem sveti
Zamore razumeti
Kak ure, dnevi in pa leta
Nam hitro zginejo iz sveta,
In v morje večnosti tekó,
Jih nikdar več nazaj ne bo!
V nebesih bomo
Jezusa imeli.

Alj kdo na celem sveti
Zamore razumeti
Nad zvezdami radost nebeško,
Veselje za sercé človeško,
Ki ni okó ga videlo,
Ga ni sercé občutilo?
V nebesih celega serca
Vživali bomo Jezusa.

Simon Gaberc.

Naš pravi dom.

Ozrj v nebo se. človek moj,
Le gori pravi dom je tvoj;
Ta svet za nas je pusti prod,
Iščimo sreče si drugod!

Ta svet za nas je tužni dol,
Tù tare nas bolezen, bol;
Tam najdemo presrečni kraj:
Naš pravi dom je sveti raj!

V ta dom pa pelje ozka pot,
In v vanj se pride le brez zmot;
Če tukaj čisto živel bom,
Tam čaka mene srečni dom.

V nebó se pride le skoz križ,
Le križ odprè nam paradiž;
Okleni križa se, kristjan,
In tam nebeški boš mestjan!

Tù delati imamo čas,
Da v néba pridemo kdaj kras;
Nabirajmo si dobrih del,
In Stvarnik nas v nebó bo vzel.

Če Stvarniku sem tukaj zvest,
Če hranim čisto svojo vest:
Zaupam, srečen bom kedaj
V nebesih gori vekomaj!

I. Ž.

Razgled po svetu.

Eno liberalno prerokovanje. Eden liberalnih mladolaških listov v Rimu ima pomenljiv vvodni članek z naslovom: „Klerikalni in liberalni,“ v katerem napoveduje, kako bode katoličanstvo prišlo do zmage na Laškem. Med tem, pravi, ko se snuje za spravo, se klerikalni zdaj po glavnih mestih pripravljajo na vojsko in na zmago, pozneje bodo ravno tako po manjših mestih. Od srenjskega volitvenega lonca do politiškega je lahka stopinja, in zgodilo se bo.

Dalje popisuje, kako se bo to veršilo, namreč: srenjska nova postava bo znamenito razširila glasovanje administrativno in bo zljajšala zmago klerikalcem, in to toliko ložej, ker se liberalci med seboj ujédajo in razdeljujejo, ter si bodo klerikalni, ko dospé do znatne večine, iskali pridobiti gospostvo. Potem bodo razglasili svoj politiški program, iskali zmago dobiti vsim svojim osnovam, ter prostomišljake djati na suho...

Tako se bo sprava (s Cerkvijo) razvijala sama po gladkem in djanskem potu dokazovali bodo dalje klerikalni, da njihova stranka je prava in resnično narodna stranka, ker odpravlja razpor med Cerkvijo in državo. Potem bersne psovko na Cerkev, opominja liberalne samosilnike k edinosti in napoveduje bližnje gorke vojske, češ, da klerikalna stranka je močna in delavna. (Kako bi ne bila, ker je ves narod z njo razun framasonov in najete ali strahovane derhali! Vr.), da je torej liberalcem potrebno vsestranko iti na delo.

Prerokuje dalje, da mnogi, ki so zdaj na liberalni strani, bodo prestopili v nasprotni tabor. (Gotovo, berž ko jenja samosilstvo)... Mislilo se bode na konkordat med Cerkvijo in vlado po stari šegi... Se vé, da Vatikan bode kazal se nespremenljivega, prijazen pa bo tej narodno-katoliški stranki in cenil jo bo za svojo podpornjo.

Vse to se prostomišljaškemu listu verjetno zdi in boji se zmage katoličanov. Mogoče pa, da kovač tega spisa še sam prestopi h katoličanom, ko bo vidil, da se pri framasonih več kruh ne peče za njega.

Rim. Papeževa zlata maša, kakor se naznanja, bode s tim poveličana, da se ima o tisti priliki deset služabnikov Božjih slovesno prišteti med svetnike. Preiskave njih življenja so že dognane. Ti so: Sedmeri ustanovniki servitovskega reda, pa trije jezuiti: Janez Berhmans, Rodriguez in Peter Klaver. — Drugi bodo prišteti med zveličane, katerih preiskave so tudi dovršene; ti so: Častitljivi služabnik Božji Klemen Hofbauer,

redemtorist; — alkantarec Egidij; — častí vredni Ines z Benigamin-a, in častí vredni kapucin Feliks iz Nikolazije na Siciljskem. — Blizo doveršenja so preiskave: Janeza Kerst. Salle, ustanovnika reda šolskih bratov; Janeza iz Avile; oratorijanc-a in škofa Juvenal-a Ancina iz Saluzza, prijatelja sv. Franciška Salezija in tovarša sv. Filipa Nerija; dalje francoskega misijonarja Perboyre-a, ki je bil v Kini za sv. vero usmerten; pa Alojzija Chanel-a ki je v Oceaniji (Avstraliji) umerl kot mučenec; in Pompilio-Pirotta iz Beneventa, reda sv. Jožefa Kalasankci-ja.

Iz Neapola, katero mesto je dobilo zdaj konservativno večino v srenjski odbor, ima „Opinione“ dopis, ki pravi med drugim prav pomenljivo, kako dežela želi, da bi bila že rešena tistih oséb, tistih službolovcev, tistih vozičkov, ki plešejo kakor védenci (fate morgane) pred očmi nekterih. Dežela, ki plačuje... tistim ki vedno govoré o patrijotizmu, pečajo se pa le s svojimi lastnimi žepi, vidi, da so že dosti raztergani, in da bi bil poslednjič že čas konec storiti farizejstvu.

Tako je mnogotero tudi drugod, kakor naznanjajo časniki; torej ni čudo, da so se jeli dramiti tudi psevdoliberalci.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Dva mladenča za izvolitev pravega stanú.

Zahvale.

Otroka, ki je imel malo veselja do šole in se mu nič prav ni hotlo pospeševati z nauki, smo priporočili Lurški Mariji D., in ko je tudi vžil nektare kaplje lurškega studenca, se mu je obernilo na bolje ter je šolo dobro izdelal. To pripisujemo priprošnji Lurške M. D. in Njej očitno zahvalo naznanjamo z zaupanjem in s prošnjo, da bode se tudi v daljnih šolskih naukih njene pomoči vdeleževal.

Na Gorenjskem.

Družina K.

Preserčno zahvalo naznanjam Naši ljubi Gospej preasvetega Jezusovega Serca za prejeto zdravje, katero sem zadobila na prošnjo Njeno in sv. Jožefa z obljubo, da hočem zahvalo po „Zgodnji Danici“ razglasiti.

Marija Klemenec.

Po priprošnji preblazene Marije Device, sv. Jožefa, sv. Antona in najžalostniše duše v vichah zadobila sem od ljubega Boga več milosti, za katere bodi tu izrečena moja najpriserčniša zahvala, kakor sem bila obljubila.

Učiteljica.

Listek za raznoterosti.

Slovstvo. Die Wunder von Lourdes. Popolna zgodovina vednih čudežev do današnjega časa. Spisal A. Schott 1886. Poterdil škof Rotenburški. Glavni viri so: Lasser, Segür, dr. Dozous, Annalen von Lourdes. Velika prekrasna knjiga z mnogimi podobami obsega prvi in drugi del. Cena v rudečem vezku 5 gld. 58 kr. Slabovércem ali tudi brezvércem naj se ne smilijo ti „ranjški“, — ako jih nesó v „katol. bukvarno,“ utegnejo z omenjeno zalo knjigo kaj boljšega za nje dobiti.

Iz Ljubljane. Včeraj ob 10 so premilostni gospod knez in škof pričó deželnega namestnika bar. Viuklerja in družih vradnih načelnikov, med azistencijo opravili slovesno pontifikalno sv. mašo z zahvalno pesmijo za Njih Veličanstvo našega presvitlega cesarja Frančiška Jožefa, kterega Bog (hrani še prav mnoga leta!

Bogoslovcev novih, kakor se sliši, je že veliko, želí se pa, da bi jih bilo sprejetih prav veliko, ker je pomanjkanje duhovnov silno. Dva novinca, gg. J. Koren in Ušecnik, sta sprejeta v Collegium germanicum et hungaricum v Rimu.

Pet nedelj, posvečenih peterim ranam sv. Frančiška. V Rudolfovem. Založil III. red. Drugi natis 1887. Cena 16 kr. S tim opravilom se dosegajo popolni odpustki po načinu kakor s 6nedeljno pobožnostjo k sv. Alojziju. Dostavljene so še nektere molitve, sv. maša, za spoved in sv. Obhajilo, litanije k sv. Frančišku, frančiškanski križev pot.

Vodilo svetovnega 3. reda sv. Frančiška. Mala knjižica ravno tam.

Dandanes je polno veselie! Na kaj je vdeleževalcem gledati? — Odgov.: 1. Na to, da o taki priliki ne prelomiš cerkvene zapovedi oziroma na sv. mašo v nedeljo ali praznik, ali da ne grešiš zoper postno zapoved, ako je post ali petek. 2. Da ti kaka huda strast serca ne vklene, ter se potem ne veselí, ampak klaveren domú verneš; to je velikrat začetek verske vneemarnosti ali pa celo nejevere. 3. Da veselici herbet in peté pokažeš, ako je pregrešna. — Sapientí sat.

Prav keristna družba. V Angers-u na Francoskem so lansko leto ustanovili lepo „družbo katoliške mladine francoske.“ Prav za prav so jo na dan spravile katoliške delavske družbe, in ima namen: mlade ljudi zbirati in voditi v veliki meddružbinski borbi in jih s pomočjo zločnih in primérnih naukov zmožne storiti za pravo katoliško vojsko.

Posebna priprava za prvo sv. Obhajilo v letu 1888. Neki duhovni pastir je prvo-obhajance bele nedelje prihodnjega leta že letos mesca majnika popisal, razverstil, med njimi ustanovil „živi rožni venec“; peljal jih je v cerkev in naučil, kako se je treba tam priklanjati, kako se obnašati; imel je ž njimi male vaje, priporočil jim je vsakomesečno spoved itd. (Take djanske vaje pri otrocih gotovo pomagajo, ker brez tega se tudi odrasčeni dostikrat tako nerodno obnašajo, da jih je dolgočasno gledati.) In glej! otroci se čutijo veseli kot prvo-obhajanci in se vestno deržé tega, kar jim je bilo svetovano.

Katoliška družba prijateljev malih v Solnogradu ima že 9755 družnikov in dotični časniček „Kinderfreund“ 6300 naročnikov. Ta družba ima namen: skrbeti za domače zanemarjene otroke; z njeno pomočjo je bilo že 200 zapuščenih in v nevarnosti biva-jočih otrok iz raznih avstrijskih okrajin spravljenih v verska odgojališča.

Molitvica za mladino.

Gospod Jezus Kristus, ki si rekel: Pustite male priti k Meni, tacih namreč je nebeško kraljestvo, dodeli — prosimo, naj bodo naša serca z rano Tvoje ljubezni tako presunjena, da si bodemo z besedo in z djanjem ob enem bolj goreče prizadevali jih k Tebi pripeljati. Stori tudi, da mi sami v svetosti in pravici bolj in bolj rastemo in po kraljevem potu križa ž njimi vred v večno veselje dozpemo. Amen. („Ambr.“)

Spoštovanje duhovskega stanú. V Nemškem gradcu v cerkvi redovnic obhajal je svojo novo mašo

mladi grof Žiga Ledochovski, nečak znanega kardinala tega imena. Vse brate in sestre iz Galicije, iz Češkega itd.; je ta dan bil pervikrat v življenji skupaj zvalil. En princ Hohenlohe, en grof Colloredo, en plemenitnik Riccabona, ki zdaj študirajo v Inomostu, so novoposvečencu pri sv. maši stregli in več gospodov iz Gradca mu je azistiralo, kakor semen. vodja kanonik Griesl... Tudi to, da se duhovski stan pri visokih plemenitih stanovih začenja spodobno spoštovati, kaže dosti očitno, da se časi na boljše obračajo.

V Londonu je anglikanski pastor, spoznavši resnico, zapustil krivoverstvo in se je z družino vred vernil v katoliško Cerkev. Ime mu je Msr. Karol Wellesley Jewel in bil je župnik v Cortonu.

S o n e t.

Zatečem k Tebi mila se Devica,
Ti vari vbožeca me v vsaki sili;
Oberni v grešnika obraz svoj mili,
Mu bodi vedno mila Pomočnica!

Razsvetli pota, Zgodnja mi Danica,
Naj srečni čini vsi bi moji bili,
Naj vedno k Tebi le bi me vodili,
Le k Jezusu, ki pot je in resnica!

Pod Tvojim varstvom meni ni se bati,
Da zginili kreposti kdaj bi cveti, —
Saj vedno novo rast jim hočeš dati.

Pod Tvojim varstvom srečno je živeti,
O bodi meni vedno skerbna Mati —
O sveti Zgodnja mi Danica, sveti!

I. Z.

Dobrotni darovi.

Za študentovsico kuhinjo: „Vesela družba na Rožniku 8. avgusta“ 11 gld. po čast. g. m. kapl. Andr. Karlinu. — G. L. Ravnik 2 gld. (zak.).

Za sv. Detinstvo: Č. g. Janez Nemanič iz Grajske župnije 10 gld.

Za sv. Očeta: Čast. gosp. Prim. Peterlin 6 gld. (za kelihe). — Č. g. Mat. Jereb Javorski 5 gld. (za kelihe). — „Minimus“ 5 gld.

Za uboge s točo poškodovane Dolenjce: Od sv. Lenarta po čast. gosp. Prim. Peterlinu 8 gld.

Za afrikanski misijon: Čast. gosp. župnik A. Puc 1 gld.

Za pogorelce v Vel. Pecah v Št. Viški fari: „Bis dat, qui cito dat“ 1 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Hrenovic 5 gld. 50 kr. čast. g. župnik Al. Puc. — Iz Černomlja 30 gld. — Z Borovnice 7 gld. — Z Zalega loga 12 gld. 50 kr. — Baronovka Ana Lazarinijeva 7 gld. — S Šent-Jošta nad Polhovim Gradcem 33 gld. 40 kr. — Z Vinice 19 gld. 85 kr. — Iz Javorja pri Litiji 8 gld. 40 kr. — Lenka Velkaverh 1 gld. — Po čč. gg. Uršularicah 18 gld. 12 kr. — S Tople rebri 4 gld. 40 kr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. —l—: Prejeli — za vse prepozno, zato pa prih. drugo. Lepa hvala. G. —l: Precej prih. Hvala in pozdrav! — G. —ar—: Bomo poskusili. Ave! — G. —br.—: Dobro vse zlagoma po Vaši misli. Hvala!